

Malá
sokolnice

Malá sokolnice

Autoři

ALBERT a DANA KARJAGINOVÍ

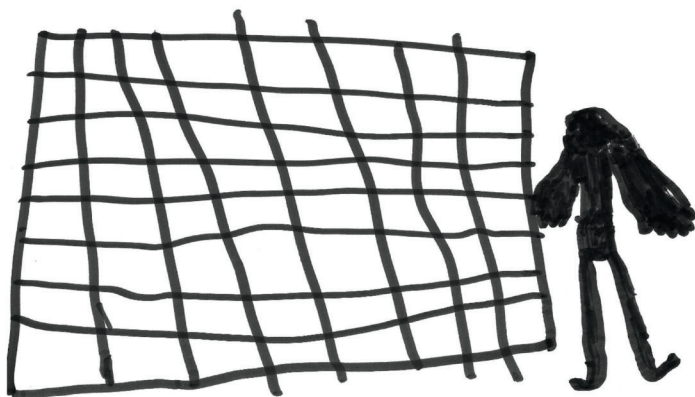
Ilustrace

ALBERT a HUGO KARJAGINOVÍ a... VY

Věnováno Martínkovi

KAPITOLA 1.

Většina dětí, které přijdou do zoo, se hned hrne k výběhům slonů, lachtanů, tygrů, gepardů, nosorožců, zeber nebo žiraf. Čím větší a exotičtější zvíře je, tím líp. Ale Hanička lachtany, tučňáky a orangutany jen v rychlosti minula, zamávala na pozdrav tapírovi a běžela rovnou k voliérám s dravci. Ostatně jako vždycky. Hanička totiž bydlela jen dvě ulice od zoo a každou volnou chvíli po škole i o víkendech trávila právě u ptáků. A teď byly navíc prázdniny, i když právě poslední den. Ale času měla pořád zatím dost.

Sedla si na bobek před voliéru s jestřábem a pípla na něj po jestřábím způsobu. Jestřáb jí pozdrav vrátil a přiletěl na klacek, který skrz pletivo prostrčila...

Hanička s jestřábem se na sebe spiklenecky koukli. Pak se oba rozhlédli, a když se Hanička přesvědčila, že je nikdo nepozoruje, nadzvedla uvolněné pletivo voliéry a počkala, až se ke vzniklému otvoru přiblíží jestřáb. Prostrčila dírou ruku a opatrně pomohla dravci na svobodu. Jestřáb se ale nikam nerozletěl, zůstal klidně sedět na Haniččině předloktí, jen občas zlehka přešlápnul.

Pak Hanička přitáhla ruku s jestřábem k tělu a přehodila přes tělo dravce hnědo-bílý puntíkatý šátek, takže jeho vykukující hlava zanikala ve vzoru látky. Pak se jakoby nic vydala k zadnímu východu zoo, kde byla jen jednosměrná otočná vrátka bez hlídače.

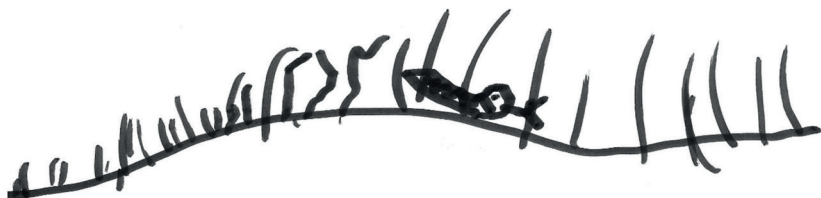
Na louce nad východem sundala z jestřába šátek a nadhozením pomohla dravci vzlétnout. Jestřáb vyletěl vysoko do oblak a v několika vteřinách se z něj stala jen tečka na obloze. Kroužil majestátně nad krajinou, zatímco ho Hanička pozorovala ležíc na zádech v trávě.

Za přivřenýma očima si přehrávala jako živý film svoje oblíbené vzpomínky na tátu, který před dvěma lety zemřel. Tolik jestřáby miloval. Náhle se jestřáb zastavil v letu a ohromnou rychlostí sléтал skoro střemhlav dolů přímo na Haničku. Zpomalil až těsně nad zemí a vrhl se na cosi pár centimetrů od dívčiny hlavy.

Hanička vyděšeně vyskočila a bez dechu pozorovala boj jestřába se zmijí. Dravec hada na první útok nezasáhl přesně a bránící se zmije se ho snažila kousnout.

Jestli se jí to podařilo, Hanička neviděla, ale jestřáb uskočil a ihned zase popoletěl zpět, drápy zatahl do

těla hada a tentokrát už zobákem zamířil přesně za hlavu a neminul.

KAPITOLA 2.

Had zůstal ležet. Jestřáb ho vítězoslavně pozoroval a Haničce v tu chvíli připomínal hadilova.*

Pak se ale jestřábovi začaly podlamovat nohy, zapotácel se a spadl na zem. Snažil se znovu vstát, ale nepodařilo se mu to. Haničce hned došlo, že zmije jestřába zasáhla.

Popadla ho do náručí a rozběhla se k zadnímu vchodu do zoo. Zatímco přelézala plot vedle branky, běželo jí v hlavě, co veterináři řekne. Proběhla kolem tapíra a výběhu okapi, která se na ni s údivem podívala, ale to už Hanička prudce otvírala dveře s nápisem:

VETERINÁRNÍ STANICE

MVDr. Vladimír Kanárek

* Hadilov písář je pták, který se živí lovem hadů.

Vtrhla dovnitř a veterinárnímu lékaři, popíjejícímu v klidu kávu, začala chrlit, co se stalo: „Jestřába-kousnulhadasitobylazmijepotřebujeošetřit! Nemůže se hýbat!“ Nadechla se a: „Mám strach, že umírá! Musíte něco udělat!!!“ Pak začala plakat.

„Ve voliére? Zmije, říkáš? A jak jsi dostala jestřába ven?“ vyptával se veterinář a prohlížel si nehybného ptáka položeného na vyšetřovacím stole.

„To nebylo ve voliére,“ řekla Hanička už o poznání pomaleji a stydlivě, „ale na louce za zoologickou. Chodím tam s jestřábem lítat...“

„Jak přesně vypadal ten had?“ zeptal se přísně doktor.

„Byl asi takhle – ne, takhle dlouhý,“ rozpřáhla Hanička ruce úplně do široka a pak pár centimetrů ubrala. „...a byl celý černý. S pruhama. Jestřáb ho zabil, aby mě nekousnul!“ dořekla hrdě.

„A kde je ten had teď?“ vyptával se veterinář dál.

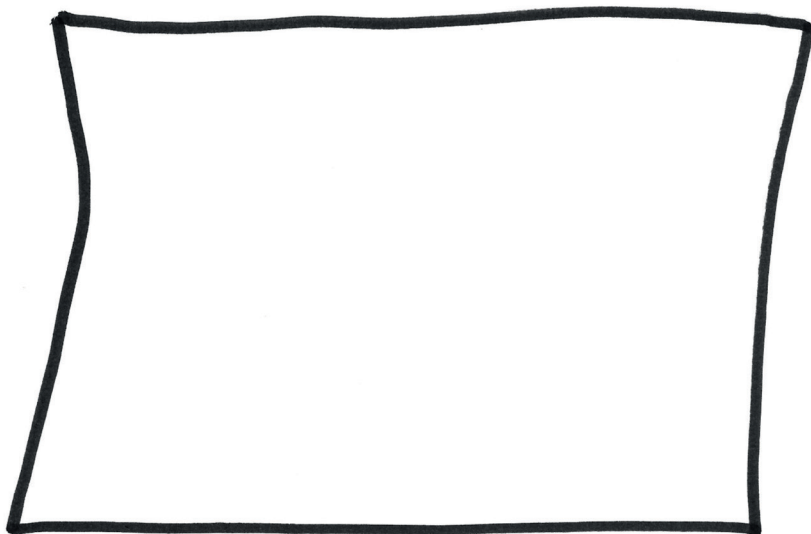
„Nahoře na louce. Asi teda. Nic jsem s ním nedělala,“ odpověděla Hanička.

Doktor se kupodivu nezačal vyptávat, jak se jestřáb dostal na louku, ale rozhodně zavelel: „Jdeme se na toho hada podívat. Začínám to chápat!“

„Ještě ne! Nejdřív musíme přeci ošetřit jestřába!“ vykřikla Hanička a chytla veterináře za rukáv. Veterinář mezi dveřmi houknul na asistentku, aby připravila něco, čemu Hanička nerozuměla.

„Ale dáme mu to, až se přesvědčím, že je to opravdu ten smrtonoš. Jdeme, Hanko!“

Zatímco Hanička klopýtala za doktorem, zněla jí v hlavě poslední slova: ...opravdu ten smrtonoš...

Místo pro vaši ilustraci :o)

Vyběhli na louku a Hanička zmateně hledala místo činu. Konečně hada našli.

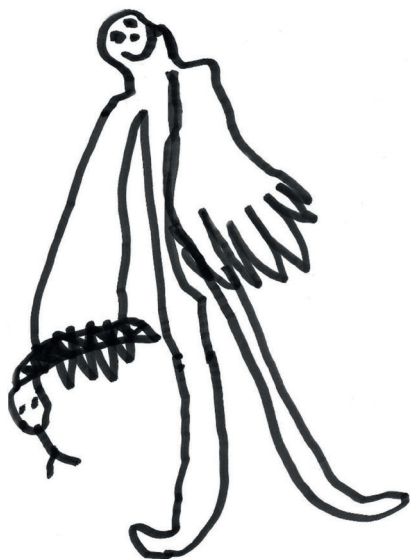
„Tak je to on!!! No jasně! Přesně jak jsem čekal! To jsou takový...?!“ veterinář se zarazil a podíval se na vykulenou Haničku. Zafuněl a dořekl pomalu a spíš pro sebe: „Lum... po... vé. Prolhaný. Zatracený...“

„Kdo ale?“ zeptala se udiveně Hanička. „Kdo jsou lumpové? Já tomu vůbec nerozumím?“

Doktor chvíli mlčel a pak zavelel: „Ale nic. Jdeme zpátky. Vysvětlím ti to později. Ty mně ostatně taky!“ Popadl hada a rozběhl se zpátky k ordinaci. Hanička za ním.

Když dobíhali k zadní brance zoo, Hanička vzala veterináře za ruku a přitáhla ho k místu, kde se dal plot přelézt nejlíp.

KAPITOLA 3.

V ordinaci už šlo všechno hladce. Doktor dal jestřábovi injekci, položil ho na dno velké klece, přisedl si k Haničce do druhého křesla. Asistentku poprosil o konvici čaje.

„Nejdřív ti vysvětlím, co vím já, a pak budeš povídat ty, jo, Hani?“ Hanička nejspíš přikývla.

„Ten had je zcela jistě ztracenec z našeho herpetologického pavilonu a jmenuje se smrtonoš

zmijí, latinsky *Acanthophis antarcticus*. I když to jméno zní strašlivě, jeho jed sám o sobě není smrtelný.“

Hanička seděla na kraji křesla napjatě jako pravítko, z veterináře nespustila oči a hltala každé slovo.

Doktor Kanárek si srknul čaje a pokračoval: „Jeho jed působí tak, že oběť upadne do mdlob, ale když ji potom smrtonoš hned nesežere, měla by se zase probrat a přežít. Dal jsem jestřábovi pro jistotu nějaké vitamíny, aby měl víc síly.“

Haničce se po jeho slovech viditelně ulevilo a sesunula se dozadu do křesla, zabořila se pohodlně do opěradla a na chvíli zapomněla, že teď čeká horká chvílka vysvětlování ji.

Pan doktor jí dopřál jen pár vteřin a vzápětí ji s přátelským výrazem zahrnul otázkami: „Ted' by mě ale, Haničko, nejvíc zajímalo, jak se dostal náš jestřáb na louku a co přesně znamená, že tam s ním 'chodíváš lítat'. Dneska to evidentně nebylo poprvé, co!?“

Jak Hanička pana doktora Kanárka pozorovala, usoudila, že to s ní nemyslí zle a že je opravdu zvědavý. Snad mu může důvěřovat... A tak začala vyprávět o tom, jak se po malých krůčcích, den po dni, v létě, v zimě, za každého počasí, s jestřábem spřátelila. Stejně jako žena v příběhu, který začali číst ještě s tatínkem. Jak si teprve po deseti měsících každodenních návštěv troufla poprvé, asi před půl rokem, navléknout jestřábovi čepičku a ukrást ho dočasně z voliéry. Vyprávěla, jak s jestřábem postupovala přesně podle knížky **J jako jestřáb** od Helen Macdonald, kterou si už musela dočíst sama. S dravcem pracovala pomalu, trpělivě každý den po škole a skoro celé víkendy.

„To tě maminka doma nepostrádala?“ ptal se opatrně veterinář.

„Ani ne, ví, že chodím do zoo ráda pomáhat, a odpo-

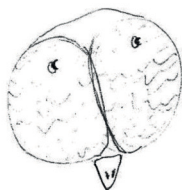
ledne po práci často usne.“

Veterinář pokýval hlavou, upil čaje a zajímal se dál: „A neměla jsi strach, že ti uletí, když jsi ho poprvé pouštěla na volno?“

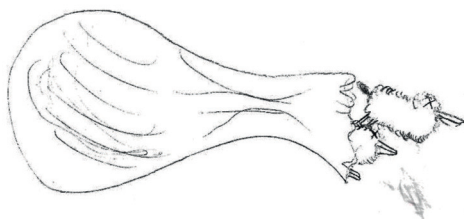
„Minimálně jako Helen s její jestřábicí Mabel!“ usmála se Hanička.

„A kde jsi brala na výcvik krmení?“

„Jsem členem kroužku malých ošetřovatelů zoo...“ na chvílku se Hanička odmlčela a pak dodala: „Brala jsem víc kuřátek než jen pro sovy...“ přiznala se kajícně. „Je to krádež?“ upřela provinilé oči na pana doktora.

„Trošku asi jo, ale vlastně jsi to nebrala mimo zoo pro sebe, ale pro jestřába, takže ne,“ zasmál se veterinář a plácnul Haničku přátelsky do stehna.

„A jak jste věděl, že ten had je zrovna smrtonoš, ještě dřív, než jste ho viděl?“

„To ti je moc zajímavá historka, Hani, a bude mít určitě ještě zajímavější pokračování,“ začal líčit veterinář.

„Předevčím jsem kontroloval malé gaviály a všiml

jsem si, že ošetřovatel od terárií se přede mnou schoval. Myslel jsem, že tajně kouřil. Pak jsem si ale všiml dalšího ošetřovatele, jak zběsile pobíhá v zázemí a všechno nadzvedává. Ptal jsem se ho, co hledá, ale řekl, že nic. Teda vlastně, že se mu zakutálela padesátikoruna. Nechal jsem to už být, ale večer mi to nedalo a šel jsem k teráriím znova a všechno tam prohlédl. Celé se to zdálo být v pořádku, jen smrtonoše jsem neviděl. Řekl jsem si, že je asi stočený až vzadu za kamenem v listí, a byl jsem pak už líný to jít zkontrolovat z druhé strany ze zázemí.“

Pan doktor Kanárek se na chvíli odmlčel a napil.

„A jak to bylo dál?“ zeptala se Hanička.

„Druhý den mi to ale pořád vrtalo hlavou a šel jsem k teraristům znova. Smrtonoše jsem na místě nenašel ani zezadu. Šel jsem se ošetřovatelů zeptat, kde je. Podivně a velmi nervózně mi sdělili, že je v záložním terárku, protože mu budou to jeho čistit. Než jsem se na něj stačil dojít podívat a vyptat se, proč budou čistit úplně čisté terárium, odvolali mě k rodící žirafě a pak jsem už na teraristiku zapomněl.“

„Vy si myslíte, že ten had, co kousnul jestřába, je ten ztracený smrtonos?“ vykulila oči Hanička.

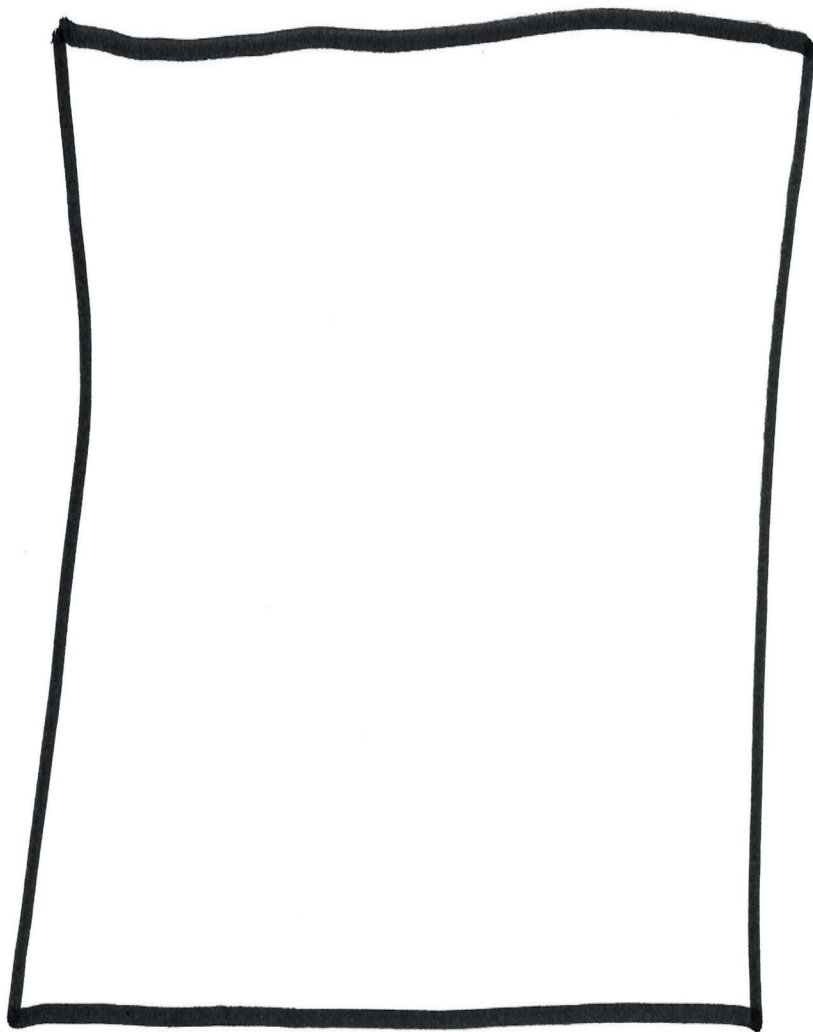
„Smrtonoš! Ty smrtonosi!“ zasmál se veterinář. „Jo, to jsem si takřka jistý!“

„Hele! Jestřáb se probouzí!“ vyjekla nadšeně Hanička.

„Výborně, dnes ho ještě necháme tady a zítra ho vrátíš do voliéry.“

„Tak jo. A jak se ten had dostal ven?“

„To právě musíme zjistit, Hani! Ale vyspíme se na to. Potřebuju se uklidnit a pátrání zahájit s chladnou hlavou.“

Místo pro vaši ilustraci :o)

KAPITOLA 4.

Druhý den ráno se Hanička poprvé po prázdninách zase vypravovala do školy. Obvykle se už těšila na kamarády, na učitele a hlavně na školní želvy, ale tentokrát první školní den jen přetrpěla.

Jakmile paní učitelka pustila děti ze školy, Hanička rychle běžela za panem doktorem Kanárkem, rovnou i s taškou na zádech.

Zabušila na dveře veteriny. Dosud podřimující doktor Kanárek po perné noční službě zděšeně vyskočil: „Cojecosestalostaloseněco!?“

Když uviděl ve dveřích Haničku, zklidnil se a zpět usedl do křesla.

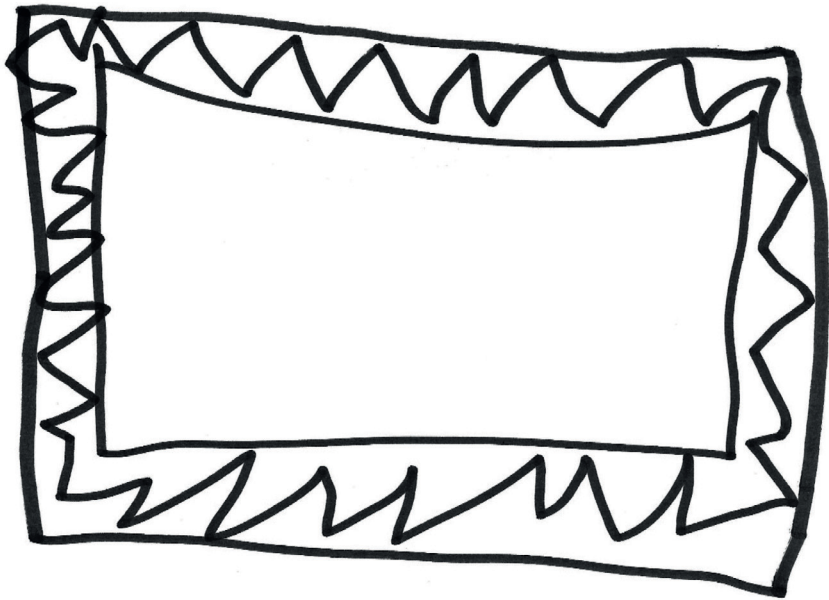
„To už tě pustili ze školy, nebo jsi utekla?“ mrkl pravým okem.

„Promiňte, že jsem sem tak vtrhla,“ omluvila se Hanička, „máme už volno, první den po prázdninách jsme ve škole jen 2 hodiny. Máte nějaký plán?“

„Mám!“ řekl vítězoslavně doktor Kanárek se vztyčeným ukazovákem a nadzdvíženým obočím a vytáhl z kapsy gumového hada.

„Nejdřív ale musíš vrátit tvého jestřábího přítele do voliéry.“

O hodinu později doktor Kanárek začal vysvětlovat.

Místo pro vaši ilustraci :o)

„Vymyslel jsem to takhle: počkáme, až nebude v teraristice žádný návštěvník, ty si tam lehneš k teráriím a já,“ pokračoval doktor, „kousek od tebe umístím hada. Teda myslím toho gumového smrtonoše. Pak tě jako najdu, zavolám na pomoc chlapy z herpetologického oddělení a ty mi jako v mdlobách řekneš, že tě něco kouslo. Pak uvidíme, co se bude dít, ale divil bych se, kdyby se nějak neprokeclí.“

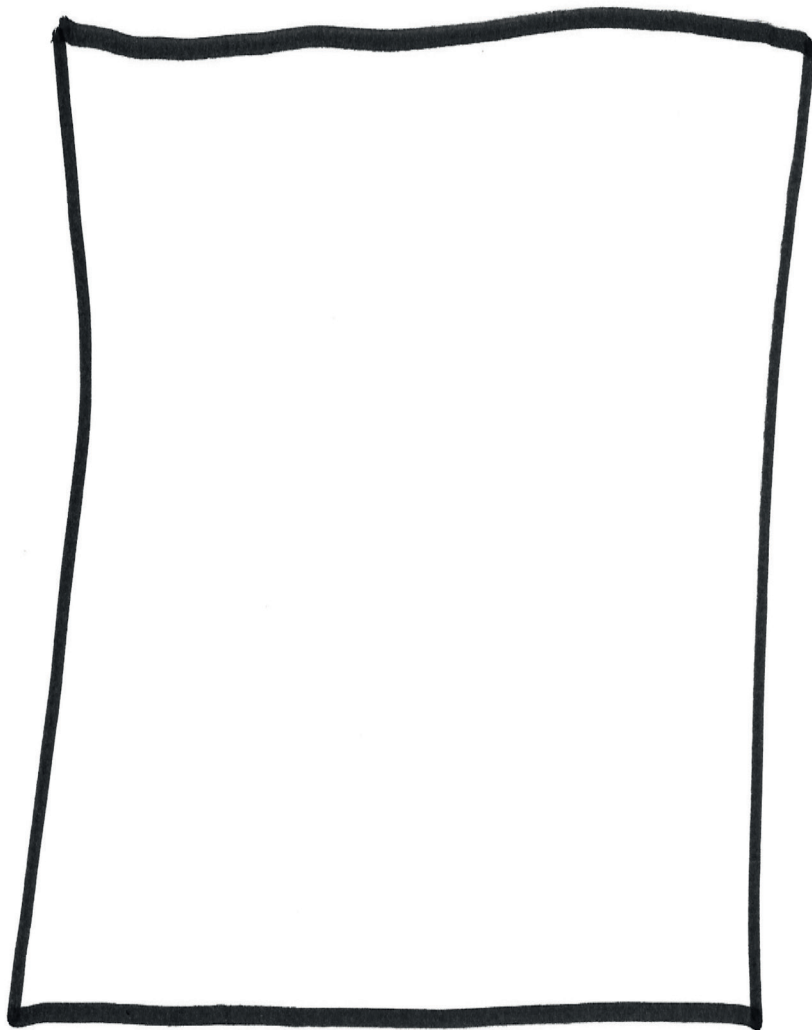
„To zní fantasticky! A dobrodružně! Budu jako volavka z detektivky!“

„Volavka, jestřáb – ty máš to ptactvo opravdu ráda, co?“

„A tu past připravuju s KANÁRKEM, pane doktore...“, zasmála se Hanička.

„Kdy to provedeme?“

„Není na co čekat. Ted!“ zavelel vrchní detektiv Kanárek.

Místo pro vaši ilustraci :o)

KAPITOLA 5.

Hanička procházela kolem korovců jedovatých, krajty tygrované a molocha skvrnitého* už potřetí, ale po-
starší pán s vnučkem si stále prohlíželi chameleony
a ne a ne odejít.

Chlapečkovi se naštěstí chtělo čůrat, takže konečně
dědu odtáhl ven.

Hanička vytáhla mobil a odeslala detektivovi Kanár-
kovi připravenou šifrovanou smsku ve znění „HCH-
KRDTN“, což znamenalo: vzduch čistý.

Vykřikla a lehla si na zem. Za pár vteřin vešel veteri-
nář, k odpadkovému koši položil nenápadně gumo-
vou nástrahu, nahlédl do okénka zázemí teraristické-
ho oddělení a poklekl k Haničce.

„Všechno jde podle plánu!“ špitnul jí do ucha.

Pak vyskočil a zařval: „Pomoooc, leží tady dítě!“ A za-
bušil na dveře s nápisem:

NEVSTUPOVAT!
VSTUP POUZE PRO ZAMĚŠTNANCE
Herpetologické oddělení

DO NOT ENTRY
STAFF ONLY
Department of Herpetology

Ze dveří vystřelili dva mladíci jako šípy.

„Co se děje? Kde? Jaký dítě!“

Doktor Kanárek běžel zpátky k Haničce, nahnul se k jejímu obličejí a vzal ji za ruku v zápěstí.

„Dýchá a tep má hmatný. Slyšíš mě, děvče? Haló. Co se ti stalo?“

„Něco mě kouslo, asi nákej... had...“, hlesla Hanička jakoby omráčeně.

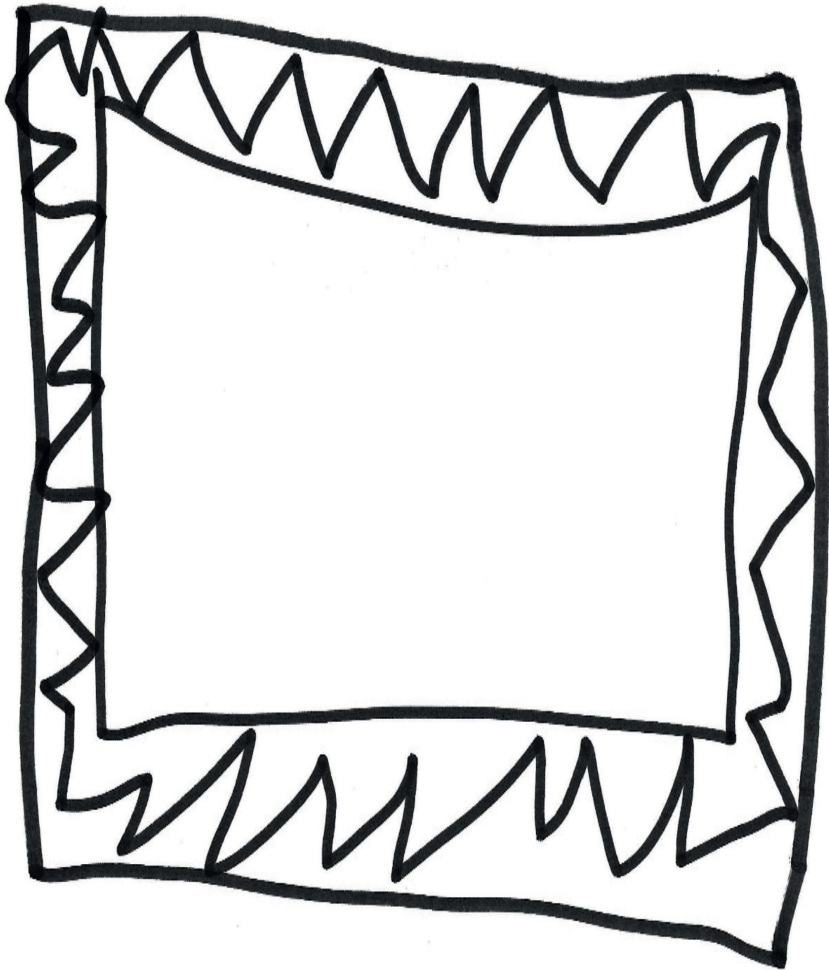
„Ty jo, von je někde tady!“ řekl starší ze dvou ošetřovatelů. Oba se okamžitě vrhli na kolena a začali prohledávat okolí Haničky.

„Tady je!“ křikl ten druhý, drapnul gumového hada a vyběhl s ním pryč z pavilonu. Jeho kolega vyběhl za ním. Ve dveřích se otočil a prohodil směrem k doktorovi: „Ta holka bude za chvíli zase v pohodě, nebojte.“ A zmizel.

Jestřáb se mezitím snažil zuřivě dostat z voliéry. Nemohl se vzpamatovat z hadího kousnutí a z pobytu na veterině.

Možná neměl strach jen o sebe, ale i o Haničku. Ornitolog Oldřich, který dostal na starost na něj dohlédnout, se mu marně snažil nabídnout kousek kuřete, aby odpoutal jeho pozornost od místa, do kterého dravec pořád narážel. Odevzdaně už jen zoufalého dravce pozoroval. Viděl, jak po posledním nárazu zů-

* Korovec jedovatý je i pro člověka nebezpečný ještěř, krajta tygrovaná je had – škrtič, moloch je ještěř s kůží pokrytou trny.

Místo pro vaši ilustraci :o)

stal jestřáb stát na zemi a upřeně se zadíval na jedno místo u hrany voliéry. Pak k němu klidným krokem popošel a skrz prorůstající keřík skalníku a ohnutou tyč voliéry se protáhl ven na svobodu. Ani se neohlédl a odletěl.

KAPITOLA 6.

Doktor klečel na zemi u stále ležící Haničky a tupě civěl na dveře, ve kterých oba ošetřovatelé zmizeli. Hanička pootevřela jedno oko, potutelně se usmála a zašeptala: „Vzduch čistý?“ „Jo,“ odpověděl otráveně doktor Kanárek.

„Až moc.“

„Že jsem to zahrála dobře?“

„Jo,“ odpověděl veterinář pořád stejně otráveně. „Vám se to nelíbilo? Vždyť na to skočili!“ naléhala Hanička.

„No jo, ale jsou pryč a my jsme se v podstatě nic nového nedozvěděli.“

„Ale já ano!“ ozvalo se odněkud seshora. Nad nimi se tyčil ředitel zoo.

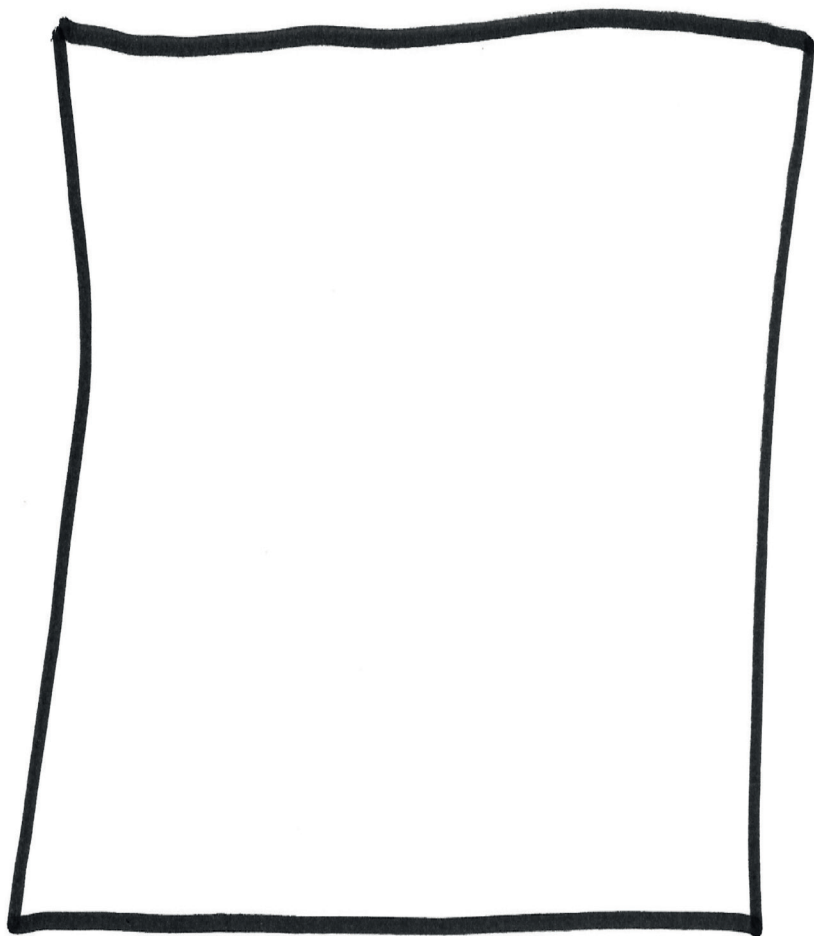
„Co to tady vyvádíte, vy dva?“ usmál se na ně.

„Ále. To je na dlouhé povídání,“ mávnul rukou veterinář.

„Třeba ne!? Možná jsem viděl víc, než si myslíte,“ pořád zvesela trval na svém pan ředitel.

„To byste musel být kouzelník, anebo tu být někde tajně jako agent,“ dychtivě se dohadovala Hanička.

„Anebo už fungují ty kamery...“ uhodl doktor.

Místo pro vaši ilustraci :o)

„Dneska tu s techniky spouštíme testovací provoz. A je teda na co se koukat. Zvu vás k sobě do ředitelny a ukážu vám naši novou pozorovatelnu!“

Když doktor s Haničkou po prohlídce nových technologií a zkouknutí záznamu jejich hereckého představení v ředitelně usedli do křesílek, začali vyprávět.

Pan ředitel je pozorně poslouchal, vůbec nepřerušoval a začal se tvářit vážně. Když domluvili, řekl, co ví on.

„Překvapilo mě, že herpetologové a ornitologové se starají o papoušky společně. Když jsem se tam byl podívat, byl jsem moc rád, že kakapo snesl dvě vajíčka. Když jsem se tam díval naposled, tak tam byl vylíhnutý jen jeden. Druhé vajíčko, mládě, ani záznam od tebe, Ládo, jsem nenašel. Zeptal jsem se ošetřovatelů, kde je to druhé vajíčko nebo mládě. Řekli mi, že mládě chyclo, a tak ho zkrmili. Napomenul jsem je, že o každém uhynulém zvířeti musí vědět veterinář nebo já a už vůbec se nesmí stát, že by mi neukázali tak vzácnou mrtvolu. Podezřívám jsem je, že něco chystají, ale pak jsem to pustil z hlavy. Asi jsem to podcenil.“

„Tak jako já před časem se smrtonošem,“ navázal na ředitele doktor Kanárek a pokračoval: „To by samozřejmě žádný zoolog neudělal, myslím zkrmit kakapa. A ti kluci profíci jsou. Něco tady pěkně smrdí.“

Hanička se ozvala: „Já to nebyla!“

Oba pánové se rozesmáli. V tu chvíli někdo zatukal na dveře.

„Dále,“ zvolal pan ředitel. Vešla sekretářka.

„Máš tady návštěvu od herpetologů, Jardo. Vypadá to, že to spěchá. Můžu je pozvat dál?“

„No rozhodně!“ řekl s očekáváním ředitel.

V dalších pár vteřinách vešli dovnitř dva ošetřovatelé. Mladší ze dvou herpetologů plus ornitolog.

„Brý den...“ pozdravil schlíple herpetolog.

„My se jdeme udat,“ pípнул ornitolog, „zavolejte policii...“

Hanička už zvedala telefon, ale doktor ji zarazil: „Nejdřív si vás raději vyslechneme my!“

Herpetolog Jakub vyzývavě kývnul na zdrceného kolegu, ale ten jen zakroutil hlavou a prosebně se podíval zpět na kamaráda. A tak tedy spustil Kuba: „Tady Karel se dostal do finančních problémů...“ začal velmi oficiálně, „a tak jsem mu nejdřív půjčil, co jsem měl, a pak jsem i něco svýho prodal, ale pak jsem zjistil, že von hraje pořád dál, no a pak jsem se už neudržel a rozbil jsem mu ciferník,“ přešel Kuba velmi rychle k drsnějším projevu.

„A zašel jste si s tím k hodináři, pane Karel?“

„Ha-ha-ha!“ řekl doktor s úsměškem.

Ředitel dodal: „Haničko, teď není čas na legrácky!“

„Já tomu prostě jen nerozumím!“ ohradila se Hanička.

„Jako že mi dal do držky, víš?“ vysvětlil hbitě Karel.

Kuba pokračoval: „Připadal jsem si pak dost blbě, že

jsem ho zmrzačil, a tak jsem se snažil vymyslet, jak mu pomoci ty jeho dluhy zaplatit. Tak jsme začali prodávat zvířata ze zoo...”

„COŽE!?” vyskočil ředitel.

„Klid, Jardo, ať se to dozvíme všechno!” uklidňoval ho doktor. „Pokračujte.”

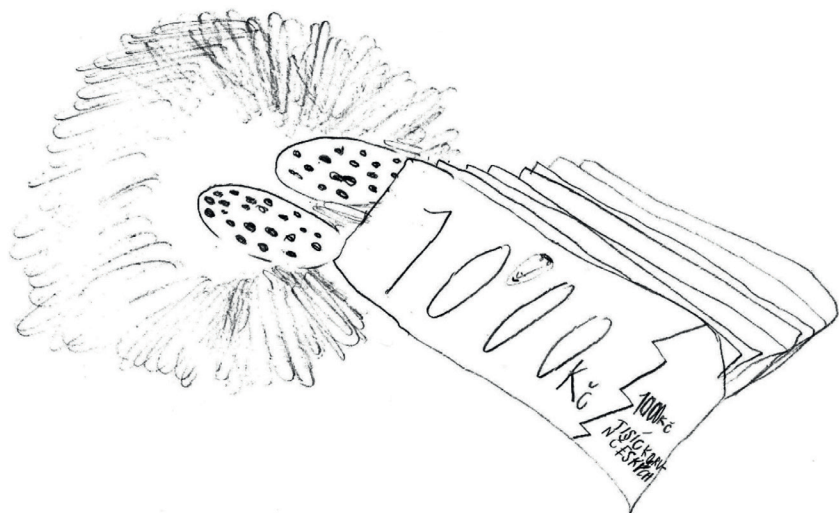
„...ale jenom ty, co se narodili navíc. Teda se... jich narodilo dost... hodně...”

„Prostě u kterých se nepoznalo, když zmizej, co!?” zaútočil opět ředitel.

Veterinář si ho přísně změřil pohledem a řekl klidně a důrazně: „Jardo, oni vědí, že jsou v průšvihy, a přišli se přesto kajícně přiznat. Nedělejme jim to ještě těžší...”

Ředitel zvedl oči, trochu se ušklíbl, pak se zhluboka nadechl a dlouze vydechl. Nakonec pokýval odevzdaně hlavou.

„No ale vono to na ty dluhy nestačilo, a tak jsme šlohi toho kakapa. To dost pomohlo. Poslední prachy měl zamáznout smrtonoš, kterýho jsme mohli prodat jednorázově za super cenu, a mezitím jsme už měli objednanýho jinýho levně jako náhradu, ale když jsme ho vyndávali z terárka, tak von nám utek. A dál už to znáte, pane doktore...,” obrátil Kuba zoufalý pohled na pana Kanárka.

KAPITOLA 7.

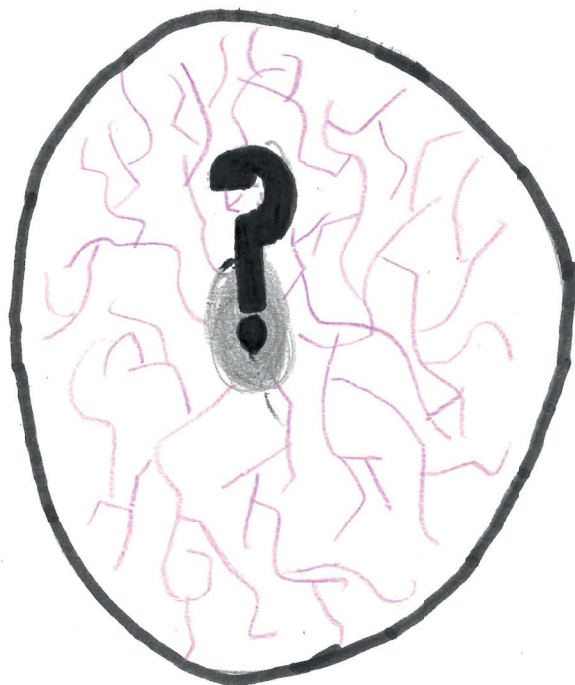
„To je na mě příliš silná káva, musím se jít uklidnit ven!“ zvedl se ředitel a rázným krokem odešel z ředitelny.

„Co se tady stalo?“ vešla s otazníky v očích, flekem od kávy na saku a vylitým hrnečkem paní sekretářka.

„Takhle nasupeného jsem ho ještě nikdy nezažila. Málem mě porazil!“

„Pan ředitel říkal, že je ta káva na něj příliš silná, tak ji asi schválně vylil,“ vysvětlila rychle Hanička, aby situaci odlehčila.

„Hani, nedělej si blázně!“ napomenul ji veterinář.

„Ale vždyť se přece zase tak nic hrozného nestalo!? Nikdo neumřel a tady pánové se přeci sami přišli přiznat! To je od nich strašně statečné, nebo ne? Vždyť na sebe chtěli volat i policii! Náš pan ředitel nás ve škole učí, že když něco provedeme, máme se jít přiznat a napravit to. On by je asi vlastně pochválil. Nebo to platí jenom ve škole!?“ ptala se zcela bezelstně Hanička.

„Ne, platí to i mezi dospěláky, Haničko,“ zjevil se na jednou zase zpátky ve dveřích pan ředitel, „nebo by aspoň mělo,“ usmál se.

„Co navrhujete za tu nápravu, pánové?“ obrátil se ke Kubovi a Karlovi.

Ti nemohli vyjít z úžasu a nevydali ze sebe ani hlásku. Počítali s tím, že je odvedou v poutech a všichni jim budou nadávat, a místo toho se na ně ředitel skoro usmívá a vyzývá je k další práci v zoo.

„Jak, jenom pánové? A co já? Já mám přeci taky průšvih!“ hlásila se o svůj díl viny Hanička.

„Na tebe taky dojde, neboj!“ plácl ji přátelsky po rameni doktor.

Karel s Kubou se vzpamatovali a začali pro sebe horlivě nabízet všelijaké tresty: „Po naší práci budeme ještě pomáhat dalším ošetřovatelům. A nebudeme chtít žádné plat celé rok. Ne, dva roky! A přestanu kouřit.“

„A já prodám svoji motorku, helmu a křivák a dokoupím ta zvířata...“

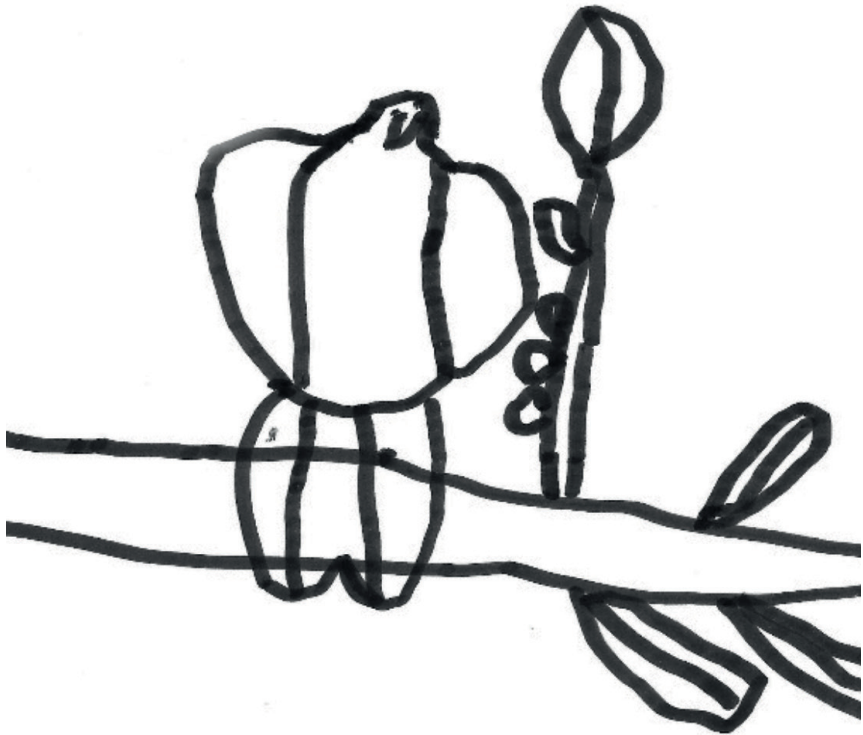
„HELE!!!“ vykřikl pan ředitel, vyklonil se z okna, div že nevypadl, a vytrčil ukazovák divoce k protějším jinanu.

Všichni se nahrnuli k němu a pátrali vytyčeným směrem.

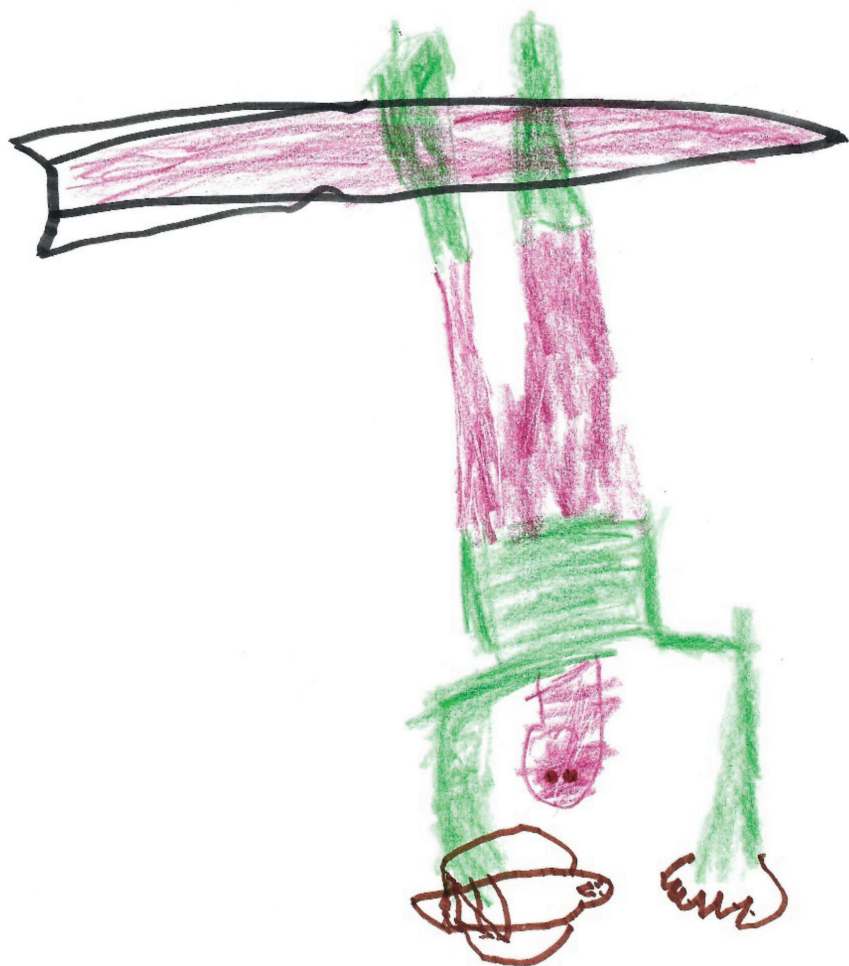
„To je přeci můj jestřáb...“ hlesla tiše pomalu Hanička, „ale vždyť jsme ho už dávali do voliéry, že jo, pane Kanárek?“

„A v tomhle my teda nejedem...“ zahlásil Karel.

Než se stačili zorientovat, popadl ředitel u umyvadla ručník a vyběhl ven z kanceláře. Seběhl, nebo spíš sletěl schody a zaběhl do zázemí k sovám. V mžiku

byl zpátky, ale na trávník pod jinan už vyšel pomalu a obezřetně. Viděli, jak se zkušeným pohybem mrštného stromolezce vyhoupl na první větev a s lehkostí šplhá výš do úrovně jestřába. Asi dva metry od něj si lehl na větev a natáhl ruku s mrtvou myší směrem k němu. Následně nebylo jasné, jestli vydal skřek dravec nebo ředitel. Pak šlo všechno ve vteřinovém taktu. Jestřáb se vrhl na hlodavce, ředitel chytil dravci nohy a druhou rukou mu přehodil ručník přes hlavu. Jak měl obě ruce plné jestřába, převážil se a začal se přetáčet tělem z větve dolů. V poslední chvíli těsně před pádem se větve zachytil obkročmo nohama a s divoce zápasícím jestřábem v náručí zůstal viset hlavou dolů ze stromu.

Teprve pak se ostatní odtrhli od okna a běželi zachránit zachránce jestřába.

„Teda, ste formát, pane řediteli!“ vyhrkl obdivně Karel.

„No to teda!“ přizvukoval Kuba, „...se hned tak u ředitele nevidí! A navíc ve vašem věku, co? Teda promiňte, já sem tím nechtěl říct, že ste jako starej...“

„Radši už nic neříkejte, Jakube,“ smál se pan ředitel a oprašoval si kalhoty.

Hanička mezitím hladila jestřába ve svém náručí a šeptala mu něco tajně do peří.

Vtom přiběhl ornitolog Oldřich.

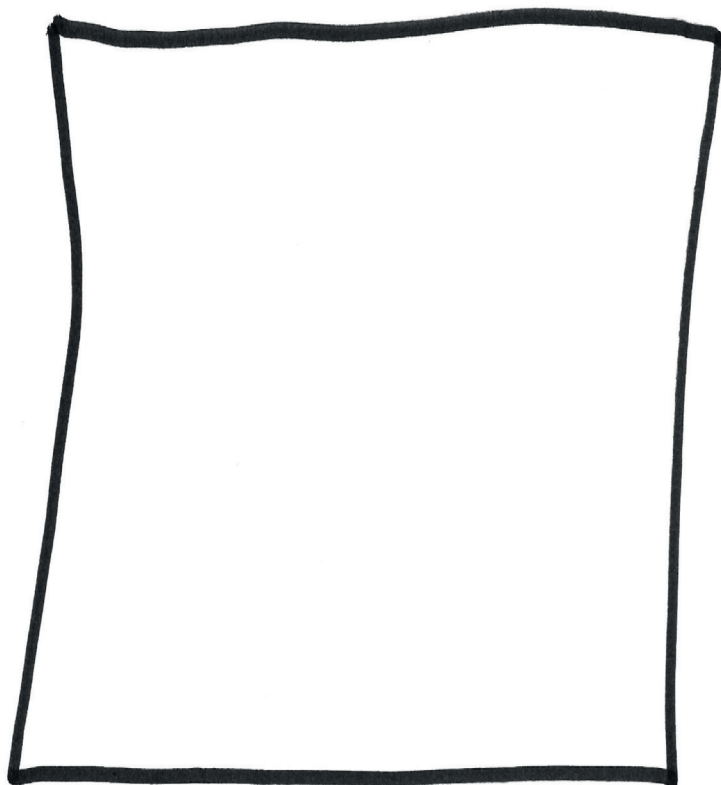
„Pane veterináři! On mi utek!“

„Kdo zase?“ divil se ředitel.

„Teda uletěl. No jestřáb, přece! Hledám ho už přes hodinu, byl ještě celej zblblej...“

„Neuletěl, on mě jenom hledal,“ ukázala Hanička Oldovi uprchlíka.

„Dopr-kýnka, no to je dneska den!“ ulevil si ornitolog a ostatní se rozesmáli.

Místo pro vaši ilustraci :o)

KAPITOLA 8.

V sobotu ráno se Hanička probudila, oblékla se, vyčistila si zuby, potichu vešla do kuchyně, aby nevzbudila maminku ve vedlejšíh pokoji, a nachystala si s sebou snídani na cestu. Ale na stole byla už snídane připravená.

„Dneska půjdu do zoo s tebou, Hani,“ vešla dovnitř do kuchyně krásně vycházkově upravená maminka.

„Včera večer mi volal pan doktor Kanárek, že by se mnou rád mluvil. Nevíš, co mi může chtít?“

„No nevím přesně, maminko, ale může chtít různé věci... mě napadá...“ velmi nejistě odpověděla Hanička.

„No tak uvidíme. Docela jsem zvědavá a těším se. Už jsem v zoo nebyla, ani nepamatuju, a to ji máme skoro za rohem. A ty jsi tam víc než doma. Aspoň mě tam provedeš, ju?“

„Ju. Já jsem taky moc zvědavá,“ řekla s o dost menším nadšením skleslá dcera.

Půl hodiny nato seděly obě dámy s panem Kanárkem u pana ředitele.

„Vy pracujete i o víkendu, pánové? Že se musejí krmit zvířata, je jasné, ale že v sobotu je tu i vedení, to jsem netušila,“ zajímala se maminka.

„No, ne vždycky, ale dnes je taková zvláštní příležitost, paní Sokolová. Chtěli jsme vás tady jménem zoologické zahrady v souvislosti s Haničkou o něco požádat.“

„Ale jistě! O co jde?“ podívala se tázavě maminka na oba muže i na svou zsinalou dcerku.

„Rádi bychom vás poprosili, abyste Haničce dovolila absolvovat týdenní sokolnické soustředění v Hluboké nad Vltavou. Bude to teď na konci září, hradit to budeme my a pojedou tam všichni naši ornitologové.“

„...mezi které počítáme i tady vaši Haničku,“ doplnil ředitele doktor Kanárek.

Když se dojatá maminka podívala na svoji dcerku, uviděla jen její obrovské vykulené oči a pusku dokořán.

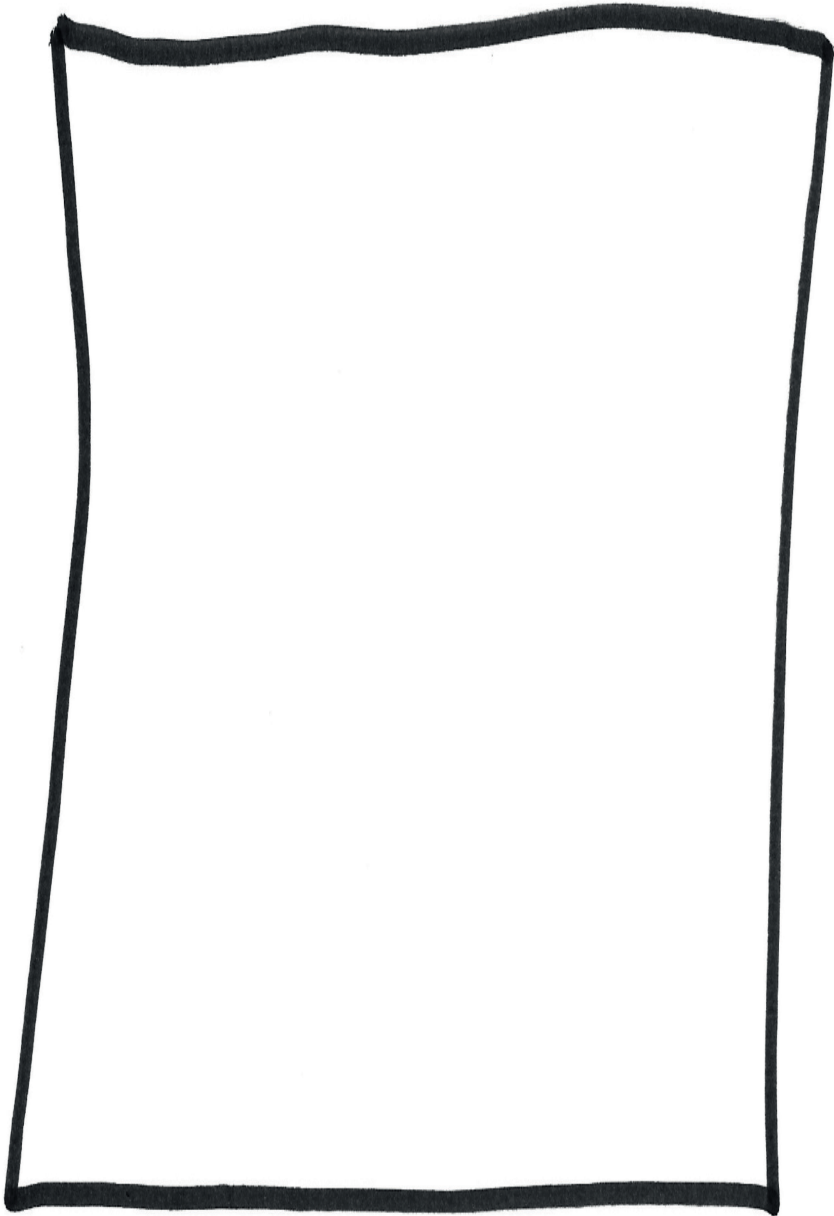
Veterinář pokračoval: „Vaše dcera má neuvěřitelný cit, talent a trpělivost při práci s dravci. To se hned tak u někoho nevidí. Tím spíš u tak mladé dámy.“ A mrkl na Haničku.

Ta konečně zavřela pusku a zcela mimo standard chování mladé dámy se vrhla na maminku: „Mami, maminečko, že mě pustíš, že jo? Prosím, prosím, budu uklízet nádobí a vytírat pětikrát denně!“

„Neblázni! No jasně a moc ráda, ty moje malá sokolnice!“

„Mamíííííííííííííí, děkujuuuuu!“

„Mně neděkuj, to tady panu řediteli a panu Kanárkovi. Já se spíš stydím, že jsem nevěděla, co v tobě dřímá za nadání. Angličtina ti moc nejde, ale ptačí řeč už asi ovládáš,“ smála se maminka a Hanička si uvědomila, že takhle šťastnou ji neviděla strašně dlouho.

Místo pro vaši ilustraci :o)

MALÁ SOKOLNICE VE ZVUKOVÉ PODOBĚ:

Albert a Dana Karjagini

MALÁ SOKOLNICE

Vydala Severočeská vědecká knihovna
v Ústí nad Labem, příspěvková organizace,
W. Churchilla 3, Ústí nad Labem
v roce 2022

Vydání první

Veškerá práva vyhrazena

Ilustrace: Albert Karjagin, Hugo Karjagin

Korektury: Zdenka Andree, Jana Bednářová

Grafická úprava a sazba: Václav Školoud

Tisk: Severočeská vědecká knihovna v Ústí nad Labem

Podpořeno projektem MAP ORP Litoměřice II,
reg.č. CZ.02.3.68/0.0/0.0/17_047/ 0008586
v rámci tematické akce „ Jak se stát spisovatelem,
aneb tvorba knihy od A až po Z“, neprodejná

ISBN 978-80-7055-274-2 (tištěná)
ISBN 978-80-7055-275-9 (pdf)

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

